

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: Ewelina Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2012r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Bank S.A. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 lipca 2010 roku Nr (...)

- 1. uchyla zaskarżoną decyzję w punkcie I oraz w punkcie III pptk. 1.**
- 2. oddala odwołanie w pozostałej części,**
- 3. Zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 500 (pięćset złotych) tytułem kosztów opłaty sądowej.**
- 4. koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi.**

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmA 214/10

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lipca 2010 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4 i ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko powodowi (...) Bank S.A. z siedzibą w W., uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie powoda, polegające na zamieszczeniu obligatoryjnych postanowień umowy o kredyt konsumencki odnoszących się do zasad i terminów spłaty kredytu, opłat i prowizji oraz innych kosztów związanych z udzieleniem kredytu, informacji o pozostałych kosztach, do których zapłaty zobowiązany jest konsument w związku z zawartą umową, informacji o skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, informacji o innych kosztach ponoszonych przez konsumenta w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym o kosztach upomnień lub wezwań do zapłaty, kosztach sądowych i postępowania egzekucyjnego w załącznikach do umowy o nazwach „Harmonogram spłat”, (...), „Informacja o wysokości kosztów sądowych i postępowania egzekucyjnego” a nie w umowie „Umowa o pożyczkę”, co stanowi

naruszenie art. 4 ust. 2 pkt. 3, 5, 8, 10, 13 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim i nakazał zaniechania jej stosowania.

II. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4 i ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko powodowi, uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie powoda, polegające na zamieszczeniu we wzorcu umów pod nazwą „Umowa o pożyczkę”, postanowienia które narusza art. 14 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, tj.: „Pożyczkobiorca wyraża zgodę na przekazanie przez Bank informacji stanowiących tajemnicę bankową: 1) biurom informacji gospodarczej, działającym na podstawie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i nakazał zaniechania jej stosowania.

III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów i § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 374.341 złotych płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji;
2. nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 155.975 złotych płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt II sentencji niniejszej decyzji..

IV. Na podstawie art. 77 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów postanowił **obciążyć** powoda, **kosztami** postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanego w punkcie I i II sentencji niniejszej decyzji oraz zobowiązać powoda do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w wysokości 16,95 złotych.

Od powyższej Decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie § 1 pkt. 6 oraz § 5 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak również art 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 r. poprzez prowadzenie postępowania w sprawie nie należącej do właściwości miejscowej delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi pomimo braku stosownego przekazania sprawy przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w rozumieniu art. 33 ust. 4 i 5 u.o.k.k. oraz pomimo tego, iż zarzucane praktyki dotyczyły całego rynku krajowego w rozumieniu § 5 ust. 2 Rozporządzenia, co doprowadziło do nieważności zaskarżonej decyzji (art. 156 § 1 pkt. 1 k.p.a.).
2. naruszenie art. 4 ust. 2 pkt. 1-13 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim i w związku z art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, jak również art. 22 w związku z art. 2 Konstytucji RP poprzez uznanie, że przepis art. 4 ust. 2 pkt. 1- 13 ustawy o kredycie konsumenckim może być rozumiany jako nakładający na bank obowiązek zamieszczenia wszelkich wskazanych w tym przepisie danych we wzorcu umowy kredytu konsumenckiego, a nie w załączniku do tego wzorca lub doręczanym wraz z tym wzorcem regulaminie kredytowania;
3. naruszenie 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. poprzez uznanie, że niezamieszczenie w umowie o kredyt konsumencki wszystkich postanowień, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt. 1-13 u.k.k może być naruszeniem obowiązku udzielania

konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w sytuacji, w której postanowienia te zostały zamieszczone w załącznikach do wzorca umowy doręczanych konsumentowi przed zawarciem umowy;

4. naruszenie 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. poprzez uznanie, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów może być niezamieszczenie w umowie o kredyt konsumencki wszystkich postanowień, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt. 1-13 u.k.k, w sytuacji w której wskazany przepis nie zawiera jasnego i nie budzącego wątpliwości nakazu w tym przedmiocie, a postanowienia te zostały zamieszczone z załącznikami do wzorca umowy doręczanych konsumentowi przed zawarciem umowy.;

5. naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. w związku z art. 4 ust. 2 pkt. 3 u.k.k. poprzez uznanie, że Bank nie zamieścił we wzorcu „Umowy o pożyczkę” informacji o zasadach i terminach spłaty kredytu, pomimo tego, że informacja taka znalazła się w indywidualnie uzgadnianym z konsumentem załączniku do „Umowy o pożyczkę”, będącym jego integralną częścią i odrębnie podpisywanym przez konsumenta;

6. naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. w związku z art. 4 ust. 2 pkt. 5 u.k.k. poprzez uznanie, że Bank nie zamieścił w umowie warunków zmiany opłat i prowizji, pomimo tego, że informacja taka jest zawarta w § 6 ust. 4 wzorca „Umowy o pożyczkę”;

7. naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. w związku z art. 4 ust. 2 pkt. 8 u.k.k. poprzez uznanie, że Bank nie zamieścił we wzorcu „Umowy o pożyczkę” wszystkich kosztów, do zapłaty których konsument jest zobowiązany w związku z umową kredytu, pomimo tego, że informacja o tych kosztach jest określona we wzorcu „Umowy o pożyczkę”;

8. naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. w związku z art. 4 ust. 2 pkt. 10 u.k.k. poprzez uznanie, że Bank nie zamieścił we wzorcu „Umowy o pożyczkę” informacji o uprawnieniu i skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, pomimo tego, że taka informacja została zawarta w § 4 ust. 2 wzorca „Umowy o pożyczkę”;

9. naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. w związku z art. 4 ust. 2 pkt. 13 u.k.k. poprzez uznanie, że Bank nie zamieścił we wzorcu „Umowy o pożyczkę” informacji o innych kosztach ponoszonych przez konsumenta w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym o kosztach upomnień lub wezwań do zapłaty, kosztach sądowych i postępowania egzekucyjnego, pomimo tego, że informacja taka została zamieszczona w § 5 ust. 5 wzorca „Umowy o pożyczkę” oraz uszczegółowiona w załączniku do wzorca „Umowy o pożyczkę”;

10. naruszenie art. 385 § 2 zd. 2 Kodeksu cywilnego w związku z art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. i w związku z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych oraz art. 7 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych poprzez błędne uznanie, że postanowienie § 10 wzorca „Umowy o pożyczkę” upoważniało Bank do przekazania informacji wskazanym w nim podmiotom w szerszym zakresie niż wynika to z przepisów ustawy, podczas kiedy prawidłowa wykładnia tego postanowienia prowadzi do wniosku, że Bank mógł przekazać jedynie informacje w zakresie wskazanym w ustawie;

11. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt.4 u.o.k.k. poprzez nałożenie kar pieniężnych w sytuacji, w której nie doszło do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. oraz naruszenie art. 111 u.o.k.k. poprzez uznanie, że kryteria wskazane w tym przepisie uzasadniają nałożenie kary w wysokości zastosowanej przez organ, pomimo tego, że prawidłowe zastosowanie tych kryteriów prowadzi do wniosku, że nałożona kara jest rażąco wysoka.

Powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, względnie o
2. zmianę decyzji w całości w ten sposób, że nie uznaje się wskazanych w uzasadnieniu decyzji działań i zaniechań powoda za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów;
3. w każdym zaś przypadku - o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, włączając w to koszty zastępstwa procesowego.

Powód wniósł ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie następujących dowodów:

1. z zeznań świadków K. W., Menadżera ds. Pożyczek z Departamentu (...) Bankowości Detalicznej oraz B. K., Eksperta ds. compliance z Departamentu Prawnego i (...) Władz na okoliczność;

a) praktyki doręczania konsumentom wzorca „Umowy o pożyczkę” wraz z załącznikami przed podpisaniem przez nich umowy kredytu konsumenckiego;

b) faktu uzgadniania z klientem harmonogramu spłaty oraz faktu podpisywania harmonogramu przez klienta;

c) na okoliczność kręgu klientów, do których znajdowała zastosowanie zakwestionowana dokumentacja;

2. z dokumentów:

a) wzorca „Umowa o pożyczkę”;

b) wzorca (...) Banku S.A. dla Klientów Indywidualnych”;

c) wzorca „Harmonogram spłat pożyczki/kredytu”;

d) wzorca „Informacja o wysokości kosztów sądowych i postępowania egzekucyjnego”;

e) „Wyjaśnień w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”

na okoliczność ich treści, oraz

3. z dokumentu: sprawozdanie finansowe Banku za rok 2009 - na okoliczność wyników finansowych Banku w roku 2009 i latach poprzedzających.

Powód wniósł także o zadanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej o następującej treści: „Czy art. 10 ust 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG dopuszcza ustalenie przez Państwo Członkowskie obowiązku zamieszczenia obligatoryjnej treści umowy o kredyt konsumencki wyłącznie w dokumencie (umowie) opatrzonym własnoręcznym podpisem konsumenta?”.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie w całości odwołania, oddalenia wniosku powoda o zadanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości, oddalenie wniosków dowodowych powoda oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą polegającą między innymi na udzielaniu kredytów konsumenckich.

Bezsporne jest, że w obrocie z konsumentami powód posługiwał się wzorcem umowy pod nazwą „Umowa o pożyczkę” oraz załącznikami: „Harmonogram spłat”, (...), „Informacja o wysokości kosztów sądowych i postępowania egzekucyjnego”.

Okoliczności niesporną jest także, że we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa o pożyczkę” Bank nie umieścił informacji odnoszących się do: zasad i terminów spłaty kredytu, opłat i prowizji oraz innych kosztów związanych z udzieleniem kredytu, informacji o pozostałych kosztach, do których zapłaty zobowiązany jest konsument w związku z zawartą umową, informacji o skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, informacji o innych kosztach

ponoszonych przez konsumenta w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym o kosztach upomnień lub wezwań do zapłaty, kosztach sądowych i postępowania egzekucyjnego. Powyższe dane zostały zawarte w załącznikach do wskazanej wyżej umowy.

Bezsporne jest również, że we wzorcu umowy o nazwie „Umowa o pożyczkę” powód zamieścił postanowienie o następującej treści „Pożyczkobiorca wyraża zgodę na przekazanie przez Bank informacji stanowiących tajemnicę bankową: 1) biurom informacji gospodarczej, działającym na podstawie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz. U. Nr 50, póź. 424 ze zm.).”.

W toku postępowania sądowego pozwany nie zakwestionował, iż w stosowanym przez niego wzorcu umownym zawarte było wskazane wyżej postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym powyższe okoliczności należało uznać za udowodnione w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Powód nie zakwestionował powyższych okoliczności dlatego należało je uznać za udowodnione na podstawie art. 230 k.p.c.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych wzajemnie twierdzeń stron oraz dokumentów zgromadzonych w toku postępowania sądowego.

Sąd ustalił, że przychód powoda w 2009 roku z tytułu prowadzonej przez niego działalności wyniósł 605 722 861,91 złotych /k.50-105 akt adm./.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków K. W. oraz B. K.: praktyki doręczania konsumentom wzorca „Umowy o pożyczkę” wraz z załącznikami przed podpisaniem przez nich umowy kredytu konsumenckiego, faktu uzgadniania z klientem harmonogramu spłaty oraz faktu podpisywania harmonogramu przez klienta jako dotyczących okoliczności bezspornych. Dowód zgłoszony na okoliczność kręgu klientów, do których znajdowała zastosowanie zakwestionowana dokumentacja, został oddalony z uwagi na brak oznaczenia faktów mających być przedmiotem dowodu. Powód nie określił w żaden sposób „kręgu” klientów do „których znajdowała zastosowanie zakwestionowana dokumentacja”, w sposób umożliwiający odniesienie się do twierdzenia przez pozwanego (potwierdzenie lub zaprzeczenie).

Sąd oddalił ponadto wnioski o przeprowadzenie dowodu z dokumentów: wzorca „Umowa o pożyczkę”; (...) Banku S.A. dla Klientów Indywidualnych”, wzorca „Harmonogram spłat pożyczki/kredytu”, wzorca „Informacja o wysokości kosztów sądowych i postępowania egzekucyjnego”- jako dotyczących okoliczności bezspornych. Wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu „Wyjaśnień w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów” został oddalony, gdyż nie dotyczył on faktów istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie. Zasady ustalania wysokości kar pieniężnych określa wyłącznie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i wewnętrzne dokumenty powoda nie mają w sprawie żadnego znaczenia.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie jest częściowo zasadne.

W pierwszym rzędzie zważyć należało, że organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, co wynika z treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331). Delegatury nie są organem administracji publicznej. Stanowią one wyłącznie zespół osób przydanych organowi administracji publicznej (tu: Prezesowi UOKiK) do pomocy przy wykonywaniu jego funkcji. Wydawanie orzeczeń w trakcie postępowania administracyjnego, jak również decyzji kończących postępowanie należy do kompetencji Prezesa, a nie dyrektorów delegatur. Prezes UOKiK może powierzyć wykonywanie czynności w tym zakresie wskazanemu pracownikowi poprzez

udzielenie mu upoważnienia, co niniejszej sprawie miało miejsce (k.- 1 akt admin.). Nie ma w związku z tym znaczenia, jakie funkcje pełni ten pracownik w urzędzie, gdyż nie wiąże się to, jak błędnie wywodzi powód z właściwością organu, gdyż organ właściwy w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest jednoosobowy i obejmuje swoją właściwością obszar całego kraju.

Odwołanie jest zasadne w części w jakiej odnosi się do pkt I zaskarżonej Decyzji. Stosownie do treści art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.) umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta na piśmie, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca jest obowiązany niezwłocznie doręczyć konsumentowi egzemplarz umowy. Umowa powinna zawierać następujące dane:

- 1) imię, nazwisko konsumenta i jego adres oraz imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) kredytodawcy, a gdy kredytodawcą jest osoba prawna - także określenie organu, który zarejestrował działalność kredytodawcy, i numer w rejestrze, pod którym kredytodawca został wpisany,
- 2) wysokość kredytu,
- 3) zasady i terminy spłaty kredytu,
- 4) roczną stopę oprocentowania oraz warunki jej zmiany,
- 5) opłaty i prowizje oraz inne koszty związane z udzieleniem kredytu, w tym opłatę za rozpatrzenie wniosku kredytowego oraz przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej, zwaną dalej "opłatą przygotowawczą", będące elementem całkowitego kosztu kredytu, oraz warunki ich zmiany,
- 6) informację o całkowitym koszcie kredytu i rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2,
- 7) sposób zabezpieczenia, jeżeli umowa je przewiduje, oraz opłaty należne kredytodawcy z tego tytułu,
- 8) informację o pozostałych kosztach, do których zapłaty zobowiązany jest konsument w związku z zawartą umową,
- 9) informację o łącznej kwocie wszystkich kosztów, opłat i prowizji, do których zapłaty zobowiązany jest konsument,
- 10) informację o uprawnieniu i skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta,
- 11) informację o terminie, sposobie i skutkach wykonania uprawnienia do odstąpienia od umowy przez konsumenta, o którym mowa w art. 11,
- 12) informację o skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu,
- 13) informację o rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunki jej zmiany, a także informację o innych kosztach ponoszonych przez konsumenta w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym o kosztach upomnień lub wezwań do zapłaty, kosztach sądowych i postępowania egzekucyjnego.

Przepis ten nie wprowadza szczegółowego rozróżnienia, czy informacje te mają być zawarte w samej umowie, czy ewentualnym stosowanym przez bank inkorporowanym do umowy wzorcu. W ocenie Sądu, takie brzmienie przepisu pozostawia bankowi swobodę w zakresie techniki kontraktowej. Istotny jest bowiem stan świadomości konsumenta w momencie zawierania umowy kredytu konsumenckiego wynikającej z treści umowy, którą podpisuje oraz obligacyjny charakter tych informacji. Nie ma w związku z tym znaczenia czy technicznie informacje te zawarte w są w głównym tekście umowy czy stanowiących integralną część umowy załącznikach.

Pozwany w uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji przyznawał, że w załącznikach do umowy powód zamieszcza w załącznikach do umowy informacje o wysokości kredytu, opłatach i prowizjach oraz innych kosztach związanych z udzieleniem kredytu, w tym opłaty za rozpatrzenie wniosku kredytowego oraz przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej, zwaną dalej "opłatą przygotowawczą", będące elementem całkowitego kosztu kredytu, oraz warunki ich zmiany, informację o pozostałych kosztach, do których zapłaty zobowiązany jest konsument w związku z zawartą umową, informację o uprawnieniu i skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, informację o rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunki jej zmiany, a także informację o innych kosztach ponoszonych przez konsumenta w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym o kosztach upomnień lub wezwań do zapłaty, kosztach sądowych i postępowania egzekucyjnego. Okoliczności te nie są również sporne w postępowaniu przed Sądem.

W konsekwencji powyższego, należało uznać za zasadny zarzut naruszenia przez pozwanego art.24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331) poprzez błędne uznanie że powód uchybił obowiązkom wynikającym z art. 4 ust. 2 pkt 3,5,8,10 i 13 ustawy o kredycie konsumenckim.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie w pozostałej części. Bezzasadny jest zarzut naruszenia art.385 § 2 k.c. w związku z art.24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i art. 14 ust. 1 i 4 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Bezspornym w sprawie jest to, że powód we wzorcu „umowa o pożyczkę” stosował klauzulę o treści „pożyczkobiorca wyraża zgodę na przekazanie informacji stanowiących tajemnicę bankową: 1) biurom informacji gospodarczej, działającym na podstawie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz.U. Nr 50, poz. 424 ze zm.)”.

Ustawa z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz. U. Nr 50, poz. 424, z późn. zm.19)), przewiduje możliwość przekazywania biurom informacji gospodarczej ściśle określonych informacji (art.8 ust. 2 oraz art.9 ustawy) w ściśle określonych przypadkach. Muszą być bowiem spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) zobowiązanie albo zobowiązania powstały wobec przedsiębiorcy przekazującego informację gospodarczą z tytułu umowy związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej przez obydwu przedsiębiorców;
- 2) łączna kwota zobowiązań wobec przedsiębiorcy wynosi co najmniej 500 złotych;
- 3) świadczenie albo świadczenia są wymagalne od co najmniej 60 dni;
- 4) upłynął co najmniej miesiąc od wysłania przez przedsiębiorcę przekazującego dane będącego wierzycielem, listem poleconym, na adres do korespondencji wskazany przez dłużnika, a jeżeli dłużnik nie wskazał takiego adresu - na adres siedziby dłużnika, wezwania do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura.

Przedmiotowy zapis rozszerza w istotny sposób zarówno zakres przekazywanych informacji jak i warunki ich przekazywania. Na podstawie przedmiotowego zapisu wzorca, powód może przekazywać każde informacje gospodarcze i w każdej sytuacji. Narzucanie w umowach o pożyczkę takiego zapisu godzi w sferę prywatności konsumentów , co narusza zbiorowe interesy konsumentów. Narusza to zakaz zawarty w art.26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art.106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zważyć należało, że jest on zasadny w części dotyczącej kary nałożonej w pkt III ppkt 1 zaskarżonej Decyzji, gdyż wobec braku podstaw do stwierdzenia stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w pkt I Decyzji, brak było podstaw do nałożenia kary. Zasadne było nałożenie kary określonej w pkt III ppkt 2 za stosowanie praktyki wskazanej w pkt II.

W ocenie Sądu, brak jest natomiast podstaw do uznania, że nałożona kara jest nadmiernie wysoka. Powód nie wykazał, że praktyka dotyczyła jedynie „wąskiej grupy klientów” nie potrafiąc wskazać ilu konkretnie konsumentów dotyczyła.

Zważyć również należało, że orzeczona kara wynosi 0,25% kary maksymalnej, co oznacza, że została ona orzeczona w dolnej granicy jej wymiaru. Kara uwzględnia zatem wszystkie okoliczności na korzyść powoda, w tym współdziałanie w trakcie postępowania administracyjnego. Złożone przez powoda dokumenty finansowe (rachunek zysków i strat oraz sprawozdanie) jakkolwiek wykazują stratę, to jednak nie świadczą o tym, że powód nie jest w stanie orzeczonej kary zapłacić. Z przedstawionych dokumentów wynika, że powód posiada aktywa, w tym stosowne środki pieniężne.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji (art.479^{31a} § 1 i 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, znosząc koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami (art.98 k.p.c.) .